

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: V. T.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalovanému: Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, ul. Na Poříčním právu č. p. 376/1, PSČ 120 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2015, č. j. MPSV-UM/2887/15/4S-ÚSK,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 25. 2. 2015 (*pozn. soudu – v rozhodnutí uváděn zjevně nesprávně rok vydání 2014 namísto 2015*), č. j. MPSV-UM/2887/15/4S-ÚSK, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka Ústí nad Labem, Kontaktní pracoviště Klášterec nad Ohří ze dne 3. 12. 2014, č. j. 73162/2014/KAD, jímž byla zamítnuta žalobcova žádost o příspěvek na péči ode dne 1. 7. 2014 s odůvodněním, že se žalobce nepovažuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve vztahu k ust. § 8 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“), když z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu dle prvostupňového správního orgánu nezvládá jednu základní životní potřebu, a to v oblasti péče o domácnost, zatímco dle žalovaného nezvládá dvě základní životní potřeby, a to v oblasti péče o domácnost a v oblasti osobní aktivity.

V žalobě uvedl, že se mu nelíbí chování a jednání posudkové lékařky Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „komise“), k němuž

došlo při jednání komise dne 29. 1. 2015. Posudková lékařka MUDr. H. totiž s neurologem MUDr. J. a ostatními přísedícími odmítla žalobci poskytnout sklenku vody na zapití léku proti bolestem páteře, ačkoliv žalobce o vodu slušně ústně požádal, s tím, že nejsou povinni poskytnout vodu. Toto bylo sděleno žalobci v době, kdy byl před komisí bez otce, který byl komisí poslán čekat na chodbu, třebaže otec měl právo se o žalobci vyjádřit, neboť s ním žije ve společné domácnosti a stará se o žalobce. Žalobcův zdravotní stav se přitom po úmrtí jeho matky zhoršil, takže není pravdou, co tvrdí komise. K tomu žalobce podotkl, že když otec potřeboval komisi něco vysvětlit, tak nemohl a musel mlčet, a žalobce, když vysvětloval, jaké úkony zvládá a jaké nikoliv, tak komisi nezajímalo, co žalobce dál trápí, a zajímala se jen o údaje z odvolání vůči prvostupňovému rozhodnutí – že žalobce chodí na poštu. Žalobce ovšem na poštu již chodit nebude, protože ztrácí peníze a ani o chodu na poště nic neví. Dále žalobce uvedl, že o něj doma pečuje otec a také mu po telefonu či při osobních návštěvách pomáhá i sociální pracovnice s osobními věcmi i sociálními problémy. Jednání komise žalobce považuje za neetické, nesolidní a velmi ošklivé. Závěrem žalobce uvedl, že žalobu podával na základě písemného sdělení veřejného ochránce práv.

Žalovaný k soudní výzvě předložil příslušný správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

V písemném vyjádření k žalobě podrobně zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a k žalobním námitkám uvedl, že v rámci odvolacího řízení žalobce doplnil lékařské zprávy a byl vyžádán od komise posudek k posouzení žalobcova stupně závislosti. Po obdržení posudku byl žalobce vyrozuměn o možnosti se seznámit se s podklady rozhodnutí, popř. se k nim vyjádřit či je doplnit, čehož žalobce využil a písemně se k věci vyjádřil. Žalovaný se jeho vyjádřením zabýval a dospěl k závěru, že nepřineslo žádné posudkově významné skutečnosti a že lze ve věci objektivně rozhodnout, a proto žalobou napadeným rozhodnutím potvrdil prvoinstanční rozhodnutí úřadu práce.

Žalovaný dále uvedl, že mu není znám jakýkoliv konflikt při jednání komise, ani to nevyplývá z protokolu o jejím jednání ze dne 29. 1. 2015. Z protokolu o jednání naproti tomu vyplývá, že jednání komise byl přítomen se souhlasem žalobce i jeho otec, tedy V. T., starší přičemž z protokolu o jednání současně nevyplývá, že by žalobce výslovně požadoval, aby jeho otec byl přítomen samotnému vyšetření neurologem při jednání komise. Z tohoto důvodu a s ohledem na etickou stránku byl otec žalobce po dobu vlastního vyšetření požádán o posečkání mimo vyšetřovnu.

Žalovaný trvá na tom, že v odvolacím řízení postupoval v souladu s platnými právními předpisy. Vzhledem k tomu, že posudková komise zasedala v odborném složení, kdy byl při posuzování přítomen odborník z oboru neurologie, považoval žalovaný vypracovaný posudek za odborný, stěžejní a úplný důkazní prostředek, na jehož základě bylo možné rozhodnout. Přezkum posouzení stupně žalobcovy závislosti byl vypracován na základě objektivních podkladů, a to na základě zdravotní odborné dokumentace, na základě výsledků sociálního šetření, ve kterém nebyly shledány zásadní rozpory, dále na základě funkčních důsledků zdravotního postižení a také na základě vlastního vyšetření žalobce při jednání komise.

V následně učiněné replice k vyjádření žalovaného, kterou soud obdržel dne 4. 5. 2015, žalobce opětovně vyjádřil rozhořčení, že mu komise při jednání dne 29. 1. 2015 odmítla poskytnout pomoc v podobě podání sklenky vody na zapití léků proti bolesti. Dále žalobce uvedl, že souhlasil s přítomností svého otce při jednání komise i při vlastním

vyšetření, a opětovně podotkl, že komisi nezajímaly jeho problémy a odmítla vyslechnout i jeho otce, třebaže ten měl právo se o něm ústně vyjádřit, s tím, že jeho vyjádření údajně není třeba. Opětovně zmínil, že mu pomáhá sociální pracovnice z poradny. Dále žalobce uvedl, že má nové lékařské nálezy ke svému zdravotnímu stavu z plicní ambulance i rehabilitační ambulance, kde je doporučení k jeho hospitalizaci na vyšetření v nemocnici v Chomutově dne 21. 5. 2015, přičemž se má rovněž podrobit novému vyšetření na psychiatrické ambulanci dne 20. 7. 2015. Závěrem žalobce opětovně poznamenal, že žalobu podával na základě doporučení veřejného ochránce práv.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil v replice k vyjádření žalovaného, kterou soud obdržel dne 4. 5. 2015, přičemž tento souhlas do dne vynesení rozsudku ze dne 29. 5. 2015 neodvolal, a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek není důvodná.

Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečností prokazatelně vyplývajících ze správního spisu, a to, že na základě žalobcovy žádosti o příspěvek na péči ve smyslu ust. § 7 a násl. zákona o sociálních službách, kterou prvoinstanční správní orgán obdržel dne 9. 7. 2014, prvoinstanční správní orgán provedl dne 31. 7. 2014 v místě bydliště žalobce sociální šetření a následně požádal příslušnou Okresní správu sociálního zabezpečení Chomutov o posouzení stupně závislosti žalobce na pomoci jiné fyzické osoby. Dne 9. 10. 2014 byl zdravotní stav žalobce posouzen posudkovým lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov, přičemž z jeho posudku, č. j. LPS/2014/4288-CV_CSSZ, vyplynulo, že žalobce pro lehkou mentální retardaci nezvládá jednu základní životní potřebu, a to: péči o domácnost, takže nejde o osobu, která se podle ust. § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby, s tím, že se jedná o osobu starší 18 let věku, která nesplňuje zdravotní podmínky pro uznání stupně závislosti, když dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav nevede k neschopnosti zvládat aspoň tři nebo čtyři základní životní potřeby. Poté, co se žalobce seznámil s tímto posudkem, prvoinstanční správní orgán od žalobce obdržel dne 27. 10. 2014 jeho nesouhlasné písemné vyjádření k dotýcnému posudku, k němuž byly přiloženy i dvě lékařské zprávy z ortopedické ambulance a psychiatrické ambulance. V písemném vyjádření žalobce namítal, že jeho zdravotní stav po

psychické stránce se zhoršil po úmrtí jeho matky, na níž byl velmi fixován a která s ním všude chodila. Žalobce přitom sám není nic schopen zvládnout, potřebuje pomoc na úradech, při úklidu, neumí uvařit, takže si objednává obědy, musí být kontrolován v hygieně a užívání léků. Na základě tohoto písemného vyjádření pak prvoinstanční správní orgán opětovně požádal Okresní správu sociálního zabezpečení Chomutov o posouzení stupně závislosti žalobce na pomoci jiné fyzické osoby, kdy měly být posouzeny obě doložené lékařské zprávy vedle písemného vyjádření žalobce. Dne 12. 11. 2014 byl zdravotní stav žalobce znovu posouzen posudkovým lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov, přičemž v jeho posudku, č. j. LPS/2014/5532-CV_CSSZ, bylo opět konstatováno, že žalobce pro lehkou mentální retardaci nezvládá jednu základní životní potřebu, a to: péči o domácnost. Na základě shodných závěrů obou posudků pak bylo vydáno dne 3. 12. 2014 prvoinstanční rozhodnutí, jímž byla žalobcova žádost zamítnuta. Vůči tomuto rozhodnutí žalobce podal včasné odvolání, v němž namítal, že nezvládá samostatně úkony v podobě mobility (písm. a), komunikace (písm. c), stravování (písm. d), oblékání a obouvání (písm. e), osobní aktivity (písm. i) a péči o domácnost (písm. i).

V rámci odvolacího řízení ovšem žalovaný dospěl ke shodnému závěru jako prvoinstanční správní orgán, a tedy v případě žalobce nejde o osobu, která se podle ust. § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby, s tím, že se jedná o osobu starší 18 let věku, která nesplňuje zdravotní podmínky pro uznání stupně závislosti, když dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav nevede k neschopnosti zvládat aspoň tři nebo čtyři základní životní potřeby, neboť nezvládá jen dvě základní životní potřeby, a to pokud se jedná o: osobní aktivity a péči o domácnost. Z obsahu správního spisu v tomto směru soud zjistil, že při učinění tohoto závěru žalovaný nevycházel jen ze stavu dokazování, jak bylo provedeno v řízení před prvoinstančním správním orgánem, a tedy z výsledků sociálního šetření ze dne 31. 7. 2014 a posudkovým lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov zpracovaných posudků ze dne 9. 10. 2014 a 12. 11. 2014. Žalovaný totiž pro účely odvolacího řízení ve věci příspěvku na péči naprosto legitimně v intencích ust. § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách nechal opětovně posoudit žalobcův zdravotní stav ještě příslušnou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem.

Z obsahu správního spisu přitom vyplývá, že tato komise náležitě hodnotila žalobcův zdravotní stav, a to v době od 1. 7. 2014, jak žádal žalobce v žádosti o příspěvek na péči. Žalobcův zdravotní stav ve věci příspěvku na péči komise posoudila dne 29. 1. 2015 za osobní účasti žalobce, kdy jednání komise byl přítomen i otec žalobce, tj. V. T., starší, jak vyplývá z posudku vypracovaného komisí téhož dne, tj. 29. 1. 2015. Z tohoto posudku je dále zřejmé, že komise při posudkovém zkoumání vycházela z posudkového spisu Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov, dále spisu odvolacího orgánu – Referátu odvolání a správní agendy Ústeckého kraje, dále sociálního šetření provedeného v místě bydliště žalobce dne 31. 7. 2014, zdravotní dokumentace žalobcovo praktické ošetřující lékařky MUDr. M., dále lékařské zprávy MUDr. P. ze dne 26. 11. 2014 předložených žalobcem komisí a také výsledků vlastního vyšetření žalobce, neboť žalobce byl při jednání komise vyšetřen odborným lékařem z oboru neurologie, přičemž žalobce byl předtím komisí vyslechnut s ohledem na subjektivně udávané zdravotní potíže.

Z výše uvedených skutečností je zřejmé, že komise oproti posudkovému lékaři Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov dospěla k dílčímu odlišnému závěru, ovšem který

neměl vliv na celkový závěr o tom, že žalobce není osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby, když vedle nezvládání úkonu v podobě péče o domácnost shledala i nezvládání úkonu v podobě osobní aktivity.

K posudku ze dne 29. 1. 2015 soud podotýká, že jej ve shodě se žalovaným vyhodnotil jako stěžejní, odborný, objektivní a úplný důkazní prostředek, na jehož základě bylo možné rozhodnout, přičemž v zásadě koresponduje s opakovaným hodnocením posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov i s výsledky provedeného sociálního šetření u žalobce dne 31. 7. 2014, jak soud rozvede ještě níže. Posudková komise zasedala v odborném složení, kdy byl při posuzování přítomen odborný lékař, který žalobce osobně vyšetřil. Přezkum posouzení stupně žalobcovy závislosti byl vypracován na základě objektivních podkladů, a to na základě zdravotní odborné dokumentace, lékařských zpráv dokládaných žalobcem v průběhu správního řízení, výsledků sociálního šetření, funkčních důsledků zdravotního postižení a také výpovědi žalobce při jednání komise a vlastního vyšetření žalobce při jednání komise.

Z protokolu o jednání komise a vlastního posudku ze dne 29. 1. 2015 přitom nevyplývá, že by došlo k nějakému konfliktu mezi žalobcem, popř. i jeho otcem, a členy komise, natož pak k takovému, který by ovlivňoval závěry ohledně posouzení stupně žalobcovy závislosti na pomoci jiné fyzické osoby. Z protokolu o jednání komise a vlastního posudku ze dne 29. 1. 2015 vyplývá, že jednání komise byl osobně přítomen nejen žalobce, nýbrž i jeho otec. Dále z protokolu o jednání komise a vlastního posudku ze dne 29. 1. 2015 vyplývá, že před vyšetřením odborným lékařem z oboru neurologie byl žalobce komisí nejprve vyslechnut s ohledem na jím udávané zdravotní potíže. V řízení před soudem tak žalobce neopodstatněně namítal, že mu nebylo komisí umožněno vyličit své potíže. K tomu soud podotýká, že úkolem komise bylo objektivně vyhodnotit žalobcův zdravotní stav pro potřeby žádosti o příspěvek na péči, a proto případné vyjádření žalobcova otce ke zdravotnímu stavu žalobce nemělo pro komisi relevanci, když účastníkem daného řízení byl právě a jen svéprávný žalobce a nikoliv jeho otec. Naproti tomu z protokolu o jednání komise a vlastního posudku ze dne 29. 1. 2015 nevyplývá, že by žalobce výslovně požadoval, aby jeho otec byl přítomen samotnému vyšetření neurologem při jednání komise. Z tohoto důvodu a s ohledem na etickou stránku má soud za to, že otec žalobce byl komisí legitimně požádán o posečkání mimo vyšetřovnu po dobu vlastního vyšetření žalobce neurologem. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že průběh jednání komise byl zaznamenán do protokolu o jednání komise, který byl datován 29. 1. 2015 a jehož obsah, bez požadavku na doplnění protokolace, bezvýhradně vlastnoručně podepsal žalobce i jeho otec. Pokud žalobce spolu s otcem měli výhrady k jednání komise vůči nim, nic jim nebránilo trvat na zaprotokolování této skutečnosti, aby jejich tvrzení o nepřístojném jednání komise byla náležitě podložena. Takto ovšem žalobce ani jeho otec nepostupoval, a proto žalobcova tvrzení o údajném nepřístojném jednání komise soud hodnotí jako ničím nepodložená, popř. nedůvodná, tvrzení. Pokud žalobce spatřoval nepřístojné jednání komise vůči němu i v tom, že komise mu nepodala sklenku vody k zapití léků proti bolesti zad, tak k tomu je třeba uvést, že i kdyby toto bylo skutečností, tak to ze své podstaty nemá vliv na posouzení žalobcova zdravotního stavu pro potřeby jeho žádosti o příspěvek na péči.

Již výše soud konstatoval, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vyslovil, že žalobce nezvládá dvě základní životní potřeby v podobě péče o domácnost a v podobě osobní aktivity. Za tohoto stavu pak ztrácí žalobcovy námitky ohledně zvládání resp. nezvládání péče

o domácnost a osobních aktivit na významu, když v daném řízení prokazatelně vyšlo najevo, že žalovaný rozhodl o tom, že žalobce základní životní potřebu v podobě péče o domácnost a základní životní potřebu v podobě osobní aktivity nezvládá.

Základní životní potřeba v podobě péče o domácnost je v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., k provedení zákona o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 505/2006 Sb.“), přitom definována pod písm. j) jako stav, kdy osoba je schopna nakládat s penězi v rámci osobních příjmů a domácnosti, manipulovat s předměty denní potřeby, obstarat si běžný nákup, ovládat běžné domácí spotřebiče, uvařit si teplé jídlo a nápoj, vykonávat běžné domácí práce, obsluhovat topení a udržovat pořádek.

Základní životní potřeba v podobě osobní aktivity je v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. přitom definována pod písm. i) jako stav, kdy osoba je schopna vstupovat do vztahů s jinými osobami, stanovit si a dodržet denní program, vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí jako např. vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti.

V návaznosti na právé uvedené je třeba uvést, že pro posouzení žaloby z hlediska její důvodnosti mělo klíčový význam, jaké včasné žalobní námitky byly žalobcem uplatněny, neboť soud v daném případě může činit přezkum žalobou napadeného rozhodnutí v zásadě jen na základě včasné uplatněných žalobních tvrzení. Již v úvodu odůvodnění rozsudku bylo předestřeno, že žalobce svoji žalobu vystavěl zejména na nepřístojném jednání komise při jejím jednání dne 29. 1. 2015, které soud zhodnotil již výše, kdy soud neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Vedle toho žalobce okrajově a především pak obecně namítal, že se mu zdravotní stav po úmrtí jeho matky zhoršil, dále že již na poštu chodit nebude, protože ztrácí peníze a ani o chodu na poštu nic neví, dále že o něj doma pečuje otec a také že mu s osobními věcmi i sociálními problémy po telefonu či při osobních návštěvách pomáhá i sociální pracovnice. Všechna tato žalobní tvrzení dle názoru soudu mají přitom vazbu právě na výše zmíněné dvě základní životní potřeby v podobě péče o domácnost a v podobě osobní aktivity, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím uznal jako životní potřeby, které žalobce nezvládá. K tomu soud doplňuje, že pokud by žalobcovo tvrzení o tom, že „o něj doma pečuje otec“, mělo být vztáhnuto i k ostatním základním životním aktivitám, jak jsou vyjmenovány v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., tak komise v posudku ze dne 29. 1. 2015, z něhož při své rozhodovací činnosti vycházel žalovaný, výslovně uvedla, je považuje za zvládané žalobcem, když neprokázala příčinnou souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat tyto životní potřeby v přijatelném standardu, případně za použití facilitátorů. K ostatním základním životním potřebám pak komise mj. podotkla, že k jejich nezvládnutí alespoň v přijatelném standardu neshledává žádný medicínský důvod, když žalobce plně komunikuje, je orientován, nepoužívá žádné protetické pomůcky, vyučil se pomocným kuchařem, zcela samostatně a rychle vyjmenoval léky, které pravidelně užívá.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti je zřejmé, že žalovaný se nijak neodchýlil od výsledků dokazování, které bylo učiněno v rámci odvolacího řízení žalovaným prostřednictvím posudku komise ze dne 29. 1. 2015, jemuž korespondují výsledky posudkového hodnocení ze strany posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov. Pokud se jedná o dílčí odlišné vyhodnocení zvládání popř. nezvládání úkonů ostatních základních životních potřeb vyjma péče o domácnost a osobní aktivity, než které by se mohlo nabízet z výsledků sociálního šetření ze dne 31. 7. 2014, tak pro vyhodnocení

zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí z hlediska náležitě zjištěného skutkového stavu je podstatné to, že komise i žalovaný řádně a úplně zdůvodnili, proč považují jen dvě základní životní potřeby (osobní aktivity a péče o domácnost) ze strany žalobce nezvládané. Soud se přitom s jejich hodnocením ztotožnil, že plně odpovídá stávající právní úpravě obsažené ve vyhlášce č. 505/2006 Sb.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti byl soud nucen dospět k závěru, že žaloba z pohledu včasné uplatněných žalobních námitek není důvodná. Žalovaný nikterak nepochybil, pokud shledal, že v případě žalobce nejde o osobu, která se podle ust. § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby, s tím, že se jedná o osobu starší 18 let věku, která nesplňuje zdravotní podmínky pro uznání stupně závislosti, když dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav nevede k neschopnosti zvládat aspoň tři nebo čtyři základní životní potřeby, neboť nezvládá jen dvě základní životní potřeby, a to pokud se jedná o: osobní aktivity a péči o domácnost. Proto soud žalobu ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřisluší.

Pro úplnost soud směrem k žalobci poznamenává, že v souzené věci je možné vycházet, a to s poukazem na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., toliko ze zdravotního stavu, jaký měl v době rozhodování žalovaného, tj. ke dni 25. 2. 2015. Zhoršení stávajících zdravotních obtíží, ke kterým by mělo dojít po tomto datu popř. vznik nových zdravotních obtíží, nemůže být v tomto řízení v zásadě nikterak zohledněno. Ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., které je pro soudy závazné, totiž výslovně stanovuje, že při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu vychází správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobce tak má možnost poukazovat na své případně se zhoršující zdravotní obtíže, které nastaly po 25. 2. 2015 a které by měl mít řádně zdokumentované lékařskými zprávami, v případném novém správním řízení. Důvodem pro vyhovění návrhu na přiznání příspěvku na péči pro určitý stupeň závislosti na pomoci jiné fyzické osoby ovšem nemůže být jen subjektivní pocit dotčeného žadatele o jeho špatném zdravotním stavu. Vyhovění tomuto návrhu musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, posuzovaným jak sociálním šetřením v domácnosti žadatele, tak i závěry příslušných posudkových lékařů okresních správ sociálního zabezpečení a případně i posudkovými komisemi Ministerstva práce a sociálních věcí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 29. května 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová